

vykonána v cizině. Přes soudní smír má tedy žalobce zcela nepochybně právo, by proti druhé straně, otálela-li by s převzetím pomníku pokud se týče s placením kupní ceny, postupoval podle čl. 354 a 356 obch. zák. a při setrvalém jejím prodlení od smlouvy odstoupil. Tímto postupem si žalobce v projednávaném případě snažil sjednat právo k odstupu od smlouvy a postup jeho byl by býval rozhodným, kdyby nebyl ztroskotat na tom, že, jak se v tomto sporu napotom zjistilo, žalobce, chtěje uvést druhou stranu v prodlení smlouvu rušící, nebyl sám ještě pohotov k plnění. Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že výzva, kterou žalobce na žalovanou učinil dopisem ze dne 7. ledna 1927 se stanovením dodatečné lhůty a s příslušnou pohrůžkou, neodpovídala předpisu čl. 356 obch. zák., neboť dopis ten vzhledem na soudní smír vyjadřuje zřetelně, proč se žalobce rozhoduje, a nevadí, že užívá místo výrazu »placení« výrazu »zúčtování« a nevadí rovněž, že dopis nebyl žalované firmě doručen, ano jest prokázáno, že byl na ni s úplnou a správnou adresou doručenež zaslán, takže žalobce mohl předpokládati, že bude řádně doručen a nedoručení jde na nebezpečí žalované. Nižší soudy však zjistily, že žalobce nebyl v době této výzvy a udělené mu dodatečné lhůty sám pohotov k plnění, ježto pomník nebyl hotov, zjištění toto čerpají nižší soudy z té svědky prokázané skutečnosti, že pomník nebyl úplna dohotoven ani při exekučním výkonu, jenž se udál na exekuční návrh žalované firmy dne 22. července 1927. Vytýká-li žalobce tomuto zjištění protispisovost proto, že prý pro ně není podkladu ve spisech, jest v nepravu, ježto okolnost, že pomník nebyl dohotoven 22. července 1927 opodstatňuje zajisté usudek, že nebyl hotov ani před tím, dne 7. ledna 1927. V nepravu jest i s další námitkou vadnosti řízení uplatněnou proto, že nebyl proveden důkaz svědkem B-em a výsledkem stran o tom, že pomník byl v oné době dohotoven, že však žalobce později scházející díly jeho jinam prodal, pokud se týče jinam upotřebil, kterážto námitka ostatně hraničí přímo na svévoli, ježto žalobce důkaz takový v první stolici ani nenabídl a teprve v odvolání nepřipustnou novotou uplatňoval. Nebyl-li tedy žalobce sám k plnění pohotov, jest samozřejmo, že podle zásad poctivosti a víry nelze přiznati právní účinek jeho na žalovanou stranu svého času učiněné výzvě k dodatečnému plnění; nenastal tedy důvod žalobce opravňující k odstoupení od smlouvy a jeho žaloba domáhající se z tohoto důvodu zjištění zániku exekučně vymáhaného nároku byla právem nižšími soudy zamítnuta.

Čís. 8485.

Pozemková reforma.

Význam schvalovací doložky Obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu, že k dalšímu zcizení pozemku jest potřebí až do jeho zastavení, nejméně však po tři roky, souhlasu Obvodové úřadovny.

Souhlas se zcizením musí se vztahovati již na zahájení dražebního řízení, nikoliv teprve na osobu budoucího vydražitele.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, R I 826/28.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou dražbou nemovitosti, již nabyt dlužník se svolením Státního pozemkového úřadu ze zabraného majetku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Na nemovitost jest jednak vloženo vlastnické právo pro dlužníka, jednak jest poznamenáno obmezení, že k dalšímu zcizení jest zapotřebí schválení Státního pozemkového úřadu. Z obsahu tržové smlouvy jest patrné, že poznámka záповědi do ní a do pozemkové knihy byla počjata proto, že nemovitosti ve vložce čís. 1105 se svolením Státního pozemkového úřadu byly od panství v deskách zemských zapsaného podléhajícího záboru prodány dlužníkovi a z desk zemských odepsány. Tomu-li však tak, jest ve smyslu § 7 zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. třeba i ke zcizení tohoto majetku zabaveného státem, jak poznámkou jest to vyhraženo, schválení Státního pozemkového úřadu k exekuční dražbě, ano právě citované zákonné ustanovení nerozlišuje, o jaké zcizení jde, zda o dobrovolné či vnucené. Jinak by ona poznámka záповědi zcizení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu neměla účinku zamýšleného pro veřejný zájem totiž pro účely pozemkové reformy. Bez souhlasu Státního pozemkového úřadu lze vésti na zabraný majetek exekuci ve smyslu § 8 cit. zák. jen vnucenou správou. Poněvadž k exekuční žádosti o vnucenou dražbu nebylo připojeno schválení Státního pozemkového úřadu, neměla žádaná exekuce býti povolena (viz též rozhodnutí nejvyššího soudu čís. sb. 3545).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle schvalovací doložky Obvodové úřadovny Státního pozemkového úřadu v Č. ze dne 22. dubna 1924 připojené ke smlouvě tržové ze dne 25. srpna 1922 jest k dalšímu zcizení pozemku potřebí až do jeho zastavění, nejméně však tři roky, souhlasu obvodové úřadovny, a jest tento zákaz zcizení v knihovní vložce poznamenán, ač ovšem bez udání řečeného časového omezení. Podle knihovního výpisu jest sice na stavební parcele 385 obytné stavení č. p. 337, avšak není ani z výpisu ani jinak ze spisů zřejmo, že tato st. parc. čís. 385 pochází z pozemku č. k. 461/6 role a že tedy podmínka, pod kterou svolení obvodové úřadovny k zcizení odpadá, t. j. zastavění tohoto pozemku, jest splněna, a nelze tedy dražbu povoliti. Že zahájení dražebního řízení neznamena ještě zcizení, jest ovšem pravda, ale řečený souhlas se zcizením musí se vztahovati již na zahájení řízení směřujícího ke zcizení a nikoli teprve, jak stížnost míní, na osobu budoucího vydražitele, neboť Státní pozemkový úřad není povinen uděliti souhlas, by vydražitelem byl kdo chtěl, a nelze tudíž druhé řízení dražební prováděti na zdař bůh, nýbrž souhlas se zcizením musí tu býti již při zahájení dražebního řízení, jinak se věc ocitne ve zmatku, jak takový případ, jenž tu v praxi už byl, ukázal. Poznamenán je zákaz »dalšího zcizení« a nikoli jen zákaz dalšího dobrovolného prodeje, a proto stížnost hájící tento názor, jest na zjevném omylu, takže

ani netřeba odkazovati ještě na rozhodnutí čis. 5891, 6014, 6133, 7148 sb. n. s. Může-li ovšem vymáhající věřitel prokázati, že st. parc. č. 385 pochází z parc. č. 461/6 role, může ovšem podati novou žádost o zahájení dražebního řízení.

Čís. 8486.

Finanční prokuratura jest oprávněna dáti se zastupovati při prvním roku úředním orgánem, najmě berním úředníkem.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1928, R I 829/28.)

Ve sporu o uznání vlastnictví a přednostního nároku dostavil se za žalující erár k prvému roku před okresním soudem berní úředník. Žalovaný navrhl vynesení rozsudku pro zmeškání a vznesl námitku věcné nepřislušnosti. Soud první stolice zamítl návrh žalovaného na vynesení rozsudku pro zmeškání i námitku věcné nepřislušnosti. Rekursní soud I. nevyhověl rekursu žalovaného, pokud usnesením prvního soudu byl zamítnut návrh žalovaného na vynesení rozsudku pro zmeškání, II. vyhověl rekursu, pokud byla zamítnuta námitka věcné nepřislušnosti, zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a uložil prvnímu soudu, by po zákonu dále jednal a rozhodl. Zrušující část usnesení odůvodnil rekursní soud t a k t o: Ze žaloby je nade vší pochybnost jasno, že hodnota předmětu rozepře je vyšší než 2.000 Kč. V takovýchto sporech mohou podle § 29 c. ř. s. v místech, kde sídlí dva advokáti, býti ustanoveni za zmocněnce jen advokáti. Ustanovení to platí i v rozepřích zahájených v řízení exekucním. Neprávem připustil tedy první soud za zmocněnce osobu, která není advokátem, a s osobou tou jednal, jakkoli podle zákona měl osobu tu jako zmocněnce odmítnouti a rok za účelem opětného předvolání strany žalující odročiti. Podle § 15 služební instrukce pro finanční prokuratury ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. má finanční prokuratura ve všech případech, kde jest nutné zastoupení advokátem, vyslati za sebe advokáta, nemůže-li se sama účastniti jednání vhodným úředníkem. Nemohla proto v projednávaném případě finanční prokuratura dáti se zastoupiti berním úředníkem, třebaže se jednalo o první rok před soudem okresním. An první soud se zmocněncem tím při roku dne 18. května jednal, nebyla strana žalující v řízení vůbec zastoupena (§ 477 čís. 5 c. ř. s.). Bylo proto k stížnosti strany žalované napadené usnesení v tomto směru zrušiti z moci úřední pro zmatečnost, třebaže stěžovatel zmatečnost tu nevytýkal (§ 494 c. ř. s.), jakož i řízení předcházející, počínajíc ústním jednáním dne 18. května 1928, jako rovněž zmatečné.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení v odstavci II. a uložil rekursnímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu domnělé zmatečnosti, z něhož zrušil usnesení prvního soudu, znovu rozhodl.